

и отъ самото отчаяніе насърчена, когато чуваше гласовѣтъ че са приближавать, помъчи са да са отдалечи като вървѣше край стѣната, но като са спънъ ненадѣйно о единъ камъкъ изсоченъ отъ стѣната тя паднъ на земята. Тя не са оплаши ако п да са утрепа, нито гласъ издаде, тя благодари даже щастіето че намѣри нѣщо което поне отъ едната страна я затуляше съвършено. И тѣй тя сви въ възможенъ малкъ обѣемъ нѣжното си тѣло и чакаше, безъ да подыше, сѣдбата си.

Между туй Арбакъ и свещенникътъ пристѣпвахъ къмъ потаенната пещера, дѣто бѣхъ съкровищата за които са похвали Арбакъ. Тѣ вървѣхъ презъ подземеліето на което тавана са поддържаше отъ стѣлпове малкъ по дебелы и по направата съвсѣмъ различни отъ изящната гръцка архитектура която бѣ въ употребеніе въ онѣзи великолѣпна епоха. Едничкыйтъ свѣтильникъ който държеше въ рѣкѣ Арбакъ едвамъ освѣтяваше голытъ стѣны, направени отъ камъны безъ варъ по между имъ. Пълзливытъ животны, като са наруши тишината имъ, злебно изглѣдвахъ посѣтителытъ и са вмѣквахъ въ пукнатинытъ на стѣнытъ.

Каланъ настрѣхваше като са озърташе на около, и не са благодареше да дыше влажныя и вредителныя онзи въздухъ.

— При сичко туй, рече Арбакъ усмихнато като разумъ ужаса на свещенника, и при сичко туй тука са натрупани средствата на голѣмото великолѣпіе на салонытъ ми. Тѣзи подземелія приличать на работницытъ; гнусимъ са отъ грѣбостъта имъ, но тѣ хранятъ гордостъта която ги презира.

— И тъмнытъ онзи сводъ тамъ долу, кждѣ води? попыта Каланъ, тѣзи мракове види ми са че воджтъ въ царовището на Прозерпина.

— Воджтъ, напротивъ къмъ свѣтлината на деня, отговори набрѣжно Арбакъ, но мѣстото което ный търсимъ са намѣрва на десно.

Туй подземеліе, както и другы подобны въ най обитаемытъ часты на Помпея раздѣляше са на края на два пѣтя, на които дѣлжината са представляше по голѣма отъ дѣйствителната поради тъмотата която неможаше да ся разсѣе отъ свѣтлника на Арбака. На десно прочее отъ тѣзи пѣтища са обрѣнхъ сега тѣзи двама добры пріатели.

— Утрѣ изящныйтъ Главкъ ще живѣе въ мѣсто не по малко влажно и мрачно огъ туй, думаше Каланъ когато съ другаря си са поравни съ мѣстото дѣто са бѣ затулила тессалійката покрита отъ тъмнотата.